

адвокатську діяльність такого адвоката може бути припинено, а видане йому свідоцтво – анульоване [4, с. 32].

Підсумовуючи зазначене можна зробити висновок, що збереження адвокатської таємниці – це один із принципів адвокатури в цілому. Адвокат, котрий і надалі прагне займатися адвокатською діяльністю, повинен розголошувати конфіденційну інформацію тільки у випадках, передбачених законом і повинен завжди піклуватися про надати стільки інформації, скільки потрібно для встановлення справедливості у справі.

Список використаних джерел

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 05.07.2012 р. № 5076-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 27. – Ст. 282.
2. Арія С.І. Про адвокатську таємницю / С.І. Арія. – К. : Укр. юстиція, 2012. – № 2. – 121 с.
3. Барщевский М.Ю. Адвокатская этика / М.Ю. Барщевский. – 2-е изд. – М. : Профобразование, 2012. – 105 с.
4. Кухнюк Д.В. Секрети не врятують / Д.В. Кухнюк // Право України. – 2012. – № 6. – 103 с.
5. Петрухін І.Л. Адвокат і клієнт: відносини довіри / І.Л. Петрухін // Адвокат. – 2013. – № 1. – 112 с.

Науковий керівник: старший викладач Нестерчук Л. П.

Феденко Єлизавета Михайлівна, Шрамко Маргарита Олегівна

студентки 1-го курсу магістратури факультету цивільної та господарської юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

ДО ПИТАННЯ СПІВРОБІТНИЦТВА СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ З ІНТЕРПОЛОМ

Міжнародна організація кримінальної поліції (надалі – Інтерпол) є механізмом та посередником у практичному співробітництві служб карної поліції різних держав у їх повсякденній роботі над розкриттям

конкретного злочину, у координації і кооперації спільних дій щодо спостереження, переслідування, розшуку і затримці міжнародних карних злочинців [4, с. 170]. Україна є членом Інтерполу з 1992 року.

Кабінет Міністрів України Постановою «Про Національне центральне бюро Інтерполу» від 25 березня 1993 р. встановив, що взаємодія правоохоронних органів України з компетентними органами зарубіжних держав щодо вирішення питань боротьби із злочинністю, що має транснаціональний характер або виходить за межі країни, здійснюється лише через Національне центральне бюро Інтерполу [2].

Щоб зрозуміти роль Національного центрального бюро Інтерполу варто розглянути структуру Міжнародної організації кримінальної поліції. Інтерпол складається з: Генеральної Асамблеї – вищого органу управління; Виконавчого комітету – дорадчий орган, який має контрольні функції; Генерального секретаріату – підрозділ, який виконує всю поточну роботу; Національних центрального бюро – це орган по взаємодії національних правоохоронних органів різних країн із Генеральним секретаріатом Інтерполу.

Основним документом, який координує порядок і правила взаємодії всіх правоохоронних органів, зокрема СБУ, з Інтерполом є Наказ від 09.01.1997 р. «Про затвердження Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів».

Відповідно до примітки пункту першого частини першої Загальних положень Інструкції «під правоохоронними органами України маються на увазі органи Міністерства внутрішніх справ, Генеральної прокуратури, Служби безпеки, Держкомкордону, Державної митної служби, Державної податкової адміністрації України» [3].

Служба безпеки України, як державний орган спеціального призначення, який забезпечує державну безпеку України, повинна вирішувати покладені на неї завдання через встановлення контакту з органами безпеки іноземних держав [1].

Співпраця СБУ з Інтерполом може застосовуватись при проведенні різних оперативно-розшукових заходів та слідчих дій з різних категорій злочинів, які входять до їх компетенції. Зокрема, у сфері економіки та фінансів, у сфері боротьби з незаконним обігом

вогнепальної зброї, боеприпасів, вибухівок та вибухових пристроїв тощо. На практиці взаємодія відбувається хіба що при пошуку осіб, які переховувались у зв'язку із вчиненням ними кримінальних правопорушень, розслідування яких віднесено до компетенції СБУ.

На нашу думку, однією з причин такої незначної взаємодії є заплутаність структури направлення інформаційного потоку до Інтерполу. По-перше, помилки виникають тоді, коли СБУ звертається напряму до Генерального секретаріату, а не через Національне бюро розслідувань. По-друге, основний нормативно-правовий акт, який регулює цей вид правовідносин застарілий і не виділяє особливостей відносин саме з СБУ, а є одним для всіх правоохоронних органів. Потретьє, запити та інші документи між зазначеними органами повинні виконуватись лише у друкованому вигляді та підписуватись керівниками органів, що значно затягує процес чим втрачається час, який злочинець може вигідно для себе використати.

Отже, враховуючи політико-військовий стан країни, ця тема має підвищену актуальність та розкриває необхідність у співпраці СБУ та Інтерполу в рамках розслідування міжнародних злочинів. Для покращення роботи вищезазначених структур, у першу чергу, потребує доповнень національне законодавство, а саме: КПК України, Закону України «Про Службу безпеки України», «Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів», Постанови КМУ «Про Національне центральне бюро Інтерполу». Конкретизація або запровадження нових норм дозволить СБУ якомога продуктивніше виконувати спільні завдання з різноманітними міжнародними службами. Не менш важливим є прийняття нормативно-правового акту направлено на пришвидшення виконання завдань СБУ шляхом запровадження електронного документообігу з цифровими підписами керівників для швидшого вирішення нагальних проблем, дотримуючись, при цьому, всіх засад діяльності СБУ.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про основи національної безпеки України» [Електронний ресурс]: від 19.06.2003– № 39. – Ст. 16. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-12>

2. Постанова Кабінету Міністрів України «Про Національне центральне бюро Інтерполу» [Електронний ресурс] : від 25 берез. 1993 р. № 220. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-93-p>
3. Наказ «Про затвердження Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів» [Електронний ресурс] : від 09 січня 1997 р. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0054-97>
4. Лялевич Т. Г. Інтерпол як міжнародна організація боротьби зі злочинністю: сучасні напрямки розвитку / Т. Г. Лялевич // Міжнародні читання присвячені пам'яті професора Імператорського Новоросійського університету П. Є. Казанського: матеріали Міжнародної конференції (м. Одеса, 22-23 жовтня 2010 року). – Одеса : Фенікс, 2010. – С. 170-172.
Науковий керівник: асистент Деменчук М. О.

Юхимчук Марина Миколаївна, Мандрик Тетяна Олегівна
студентки 1-го курсу магістратури
факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»

РЕФОРМА НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ: ОЧІКУВАННЯ ТА РЕАЛЬНІСТЬ

Варто відзначити, що реформування всієї системи Міністерства внутрішніх справ України (надалі – МВС) мало як своїх супротивників, так і прихильників. Одним із найважливіших елементів реформи стала зміна міліцейської системи. Свою точку зору щодо цього висловлювали такі вчені як Бузулук О., Левченко І., Сердюк О., Крапивін Є. та ін. [1].

Для проведення такої реформи було прийнято рішення щодо запозичення досвіду зарубіжних країн. З цією метою уряд призначив Еку Згуладзе першим заступником Міністра внутрішніх справ, що відіграло суттєву роль у створенні та розвитку української поліції на основі грузинської моделі. Окрім кадрових змін було змінено правову базу регулювання діяльності поліції (Закон України «Про